

Inleidingsartikel:

VERKIESING EN EVANGELIEBEVORDERING

Normaalweg het die uitslag van 'n provinsiale verkiesing geen direkte verband met die arbeid van die kerk of die uitbreiding van die Evangelie nie. In dié opsig verskil die afgelope verkiesing van die meeste voriges van sy soort daarin dat, ten spyte van die indruk wat oënskynlik deur sommige geskep is dat die om huishoudelike sake gehandel het wat hoofsaaklik die blanke raak, dit ten diepste gegaan het om ons rasseverhoudinge.

Daarom was die uitslag nie in die eerste plek net die aanduiding van sterker of swakker steun aan een of ander politieke party nie, maar wel die uitdrukking van die houding van 'n toenemende aantal blankes teenoor die nie-blanke en sy toekoms. Die kieserskorps het deur beide die beoefening óf die verontagsaming van hulle reg om te stem te kenne gegee dat die blanke minderheid van die bevolking (3½ miljoen in totaal) as oplossing sien vir die voortbestaan en toekoms van die nie-blanke meerderheid (14 miljoen).

As die saak nie die arbeid van die kerk en die ingang van die Evangelie onder die nie-blankes raak nie, dan het ons blad geen reg en ook geen verlange om iets oor die verkiesing en sy uitslae te sê nie. By al die kolomme en kolomme van berigte en bespieëlinge oor die uitslag het dit ons opgeval dat die stem van hierdie nie-blanke miljoene besonder stil was. Maar waar dit gehoor en tot uitdrukking gekom het, was die boodskap duidelik en veelseggend: „Dit gaan die verhouding tussen blanke en nie-blank en die ingang van die evangelie onder die denkende nie-blankes oneindig bemoeilik.“ Ons het egter al so gewoon geraak daaraan in Suid-Afrika om as blankes vir die nie-blanke te dink, te spreek en te besluit dat dit nie eers by die meeste blankes opgekom het om te vra: Wat is die uitwerking van ons politieke beslissinge op die nie-blanke? En wat die Christendom betref is dit tragies dat ons as blanke Christene nie in die eerste plek vra en probeer vasstel wat die uitwerking is op die uitbreiding van die Evangelie onder die nie-blankes nie. Moet dit dan nie altyd die eerste sorg van alle Christene wees (beide blank en nie-blank) om alle politieke oorweginge en ontwikkelinge vanuit die belang van die kerk van Christus en die Koninkryk van God te benader nie?

Ons sê hierdie dinge nie omdat die belange van die nie-blanke vir ons swaarder weeg as die van die blanke nie. Ware geregtigheid eis dat die hoogste geestelike en tydelike welsyn van die hele bevolking te alle tye die oogmerk van elke Christen moet wees.

Maar waar ons hele politieke denke op 'n rassegrondslag ingestel is en die wel en die wee van ons land se inwoners baie keer op hierdie basis beslis word, daar word 'n mens as Christen gedwing om jou oordeel ook op hierdie basis uit te spreek. En dan moet ons weet dat die huidige ontwikkeling tot ernstige nadeel vir die Evangelie en die Christendom gaan uitwerk. Meer en meer bou die onbewuste en welbewuste gevoel onder ons nie-blanke bevolking

Editorial:

HIS SUFFERING — AND OURS

At this time of Lent and as we approach Good Friday, we are once more awed and humbled by the rediscovery of the extent and the depth of the suffering of our Lord. We are forcibly reminded, in reading through the Passion narratives, that Christ suffered — and how deeply He did suffer! — at the hands of the church (Annas and Caiaphas and the Sanhedrin), of the state (Pilate and Herod) and the community ("Crucify Him! Crucify Him!") His suffering was inflicted and increased not only by people of other nations but especially by those of His own blood and culture. He experienced to the full the pain, the sadness and the sorrow of disloyalty (Peter), of fear (the disciples who fled), of avarice (Judas), of false propaganda (His accusers) and blind prejudice (the masses) and ignorance ("For they knew not . . ."). Both body and mind and soul were caught up and exposed to the uttermost as Christ walked the way of the cross to Calvary. Which human being will ever be able to fathom the depth of humiliation and rejection which the Man of Suffering and Sorrow experienced those last weeks before His crucifixion?

The crucial question, however, is not whether we as His followers will be able to understand His *via dolorosa* but whether we are willing to share in these sufferings. Compared with Christ and with the history of Christian martyrs throughout the world Christianity in South Africa has experienced no real persecution. Throughout our short history of three hundred years the Gospel has had a free access to the people, the Church has been accepted (all too easily!) and honoured, our religious liberties granted and assured. There was very little struggle and conflict compared with what Christians had to endure in other parts of the world.

Our history knows nothing of persecution and vilification and rejection. It costs very little to be a "Christian" in South Africa to-day. This is one reason why the Church has lost so much of its impact, its challenge and its influence. We have found it so convenient to conform to the expediencies of the situation, to the insistent pressures of political thinking, to the temptation to be silent and silenced where we should have witnessed — and suffered.

There are many signs that this situation is changing. More and more the Church is being drawn into the struggle for justice and truth and love in our country. Many church people (including Church leaders) conveniently try to close their eyes or to evade these issues as "non-denominational", as "outside the orbit of the spiritual message of the Church". Many others retreat in fearful silence or in seeming support of the *status quo*. It is futile to assume that such attempts will ensure non-involvement in the suffering of our Lord. A sincere and loyal witness must inevitably lead to participation to some extent in the humiliations of our Lord. Without such identification our Christian faith loses all its meaning. For if there is no suffering it either means that the Church has won and conquered over

VERKIESING EN EVANGELIEBEVORDERING

(*Vervolg van bladsy 5*)

op dat „die witman ons nie wil hê nie“. „Goed,“ so word dan verder geredeneer, „as dit so is dan sê ons nou al (al is dit net sag in ons eie hart) dat ons hom en sy godsdiens ook nie wil hê nie. Nou kan ons dit nog nie wys nie, want ons is magteloos en swak, maar die dag kom dat ons dit sal sê en sal wys.“ Hierdie leer van oog om oog en tand om tand is vir elke Christen geheel en al verwerplik maar as blanke Christene dit deur hulle kruisie wys, wat anders kan ons verwag as dat die nie-blanke bevolkingsgroep uiteindelik sal doen wat ons nou aan hulle doen?

Goddank, bo al die kruisies van mense troon die kruis van Christus wat ewig bly staan as getuie-nis van Gods geregtigheid, vergifnis, versoening en hernuwing oor al ons menslike dwaasheid.

HIS SUFFERING - AND OURS

(*Continued from page 5*)

all evil and sin — or that the Church has neglected its duty.

The Church in South Africa as the body of Christ, including every member of that body, must ask itself whether it is willing to face up to its witness and responsibility. Developments in Church and state and society are God's way of challenging His Church to participate willingly and joyously in the sufferings of Jesus Christ, His Son.

Die Gereformeerde Kerk van Suid-Afrika en die Sending

(*Vervolg van bladsy 4*)

groei en dan ook geen innerlike houvas of sedelike norme het nie, en geen God het op wie hy kan vertrou nie, nie teen die verdere las van die moderne, Westerse onderwys opgewasse is nie. Leer

Meditation:

New Calvaries

Once to every man and nation
Comes the moment to decide,
In the strife of truth with falsehood,
For the good or evil side;
Some great cause, God's new Messiah,
Offering each the bloom or blight—
And the choice goes by for ever
Twixt that darkness and that light.

Then to side with truth is noble,
When we share her wretched crust,
Ere her cause bring fame and profit,
And 'tis prosperous to be just;
Then it is the brave man chooses,
While the coward stands aside,
Till the multitude make virtue
Of the faith they had denied.

By the light of burning martyrs,
Christ, Thy bleeding feet we track
Toiling up new Calvaries ever
With the Cross that turns not back.
New occasions teach new duties;
Time makes ancient good uncouth;
They must upward still and onward
Who would keep abreast of truth.

Though the cause of evil prosper,
Yet 'tis truth alone is strong;
Though her portion be the scaffold,
And upon the throne be wrong—
Yet that scaffold sways the future,
And, behind the dim unknown,
Standeth God within the shadow,
Keeping watch above His own.

James Russell Lowell, 1819—91

is meer as net studeer, dit is 'n innerlike toeëiening van kennis — en om dit jou eie te maak, moet jy oor 'n sekere mate van innerlike vrede en bestendigheid beskik.

UITSONDERINGS MOET NIE ONDERSKAT WORD NIE

Ek is dikwels in Afrika die ver-sekering gegee dat daar wel uitsonderings is. Daar is Bantoebediendes wat uitermate trou en eerlik is; daar is Bantoes wat beter studente is en wat met meer

gretigheid en oorgawe as die gemiddelde blanke studeer, maar hulle is die groot uitsonderings op die reël — só word daar dan altyd bygevoeg. Dit wil ek ook gere-delik toegee. Maar hierdie uitsonderings is reeds van groot betekenis! Dit is nou eenmaal so dat daar slegs maar 'n paar vooruitstrewende geeste is wat die steunpilare van die mensdom vorm. As mense kon weet hoe primitief die lewenstandaard in die grootste gedeeltes van Indië, Sjina, Japan
(*Vervolg op bladsy 11*)